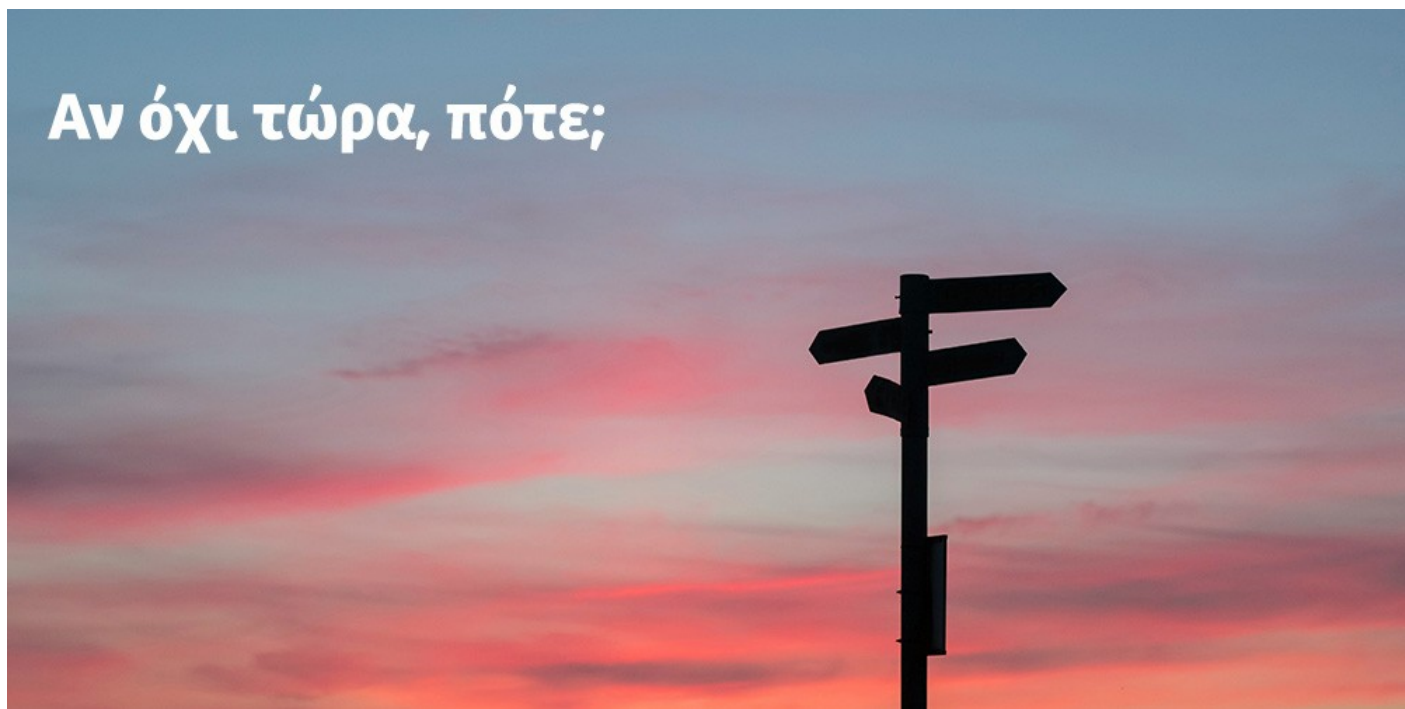

Αν όχι τώρα, πότε;

Μαργαρίτα Μπραχουσάϊ

Το δεξί του πόδι κουνιόταν νευρικά καθώς η σελίδα μπροστά του είχε το ίδιο νούμερο εδώ και σαράντα λεπτά. Όσες φορές κι αν την είχε διαβάσει δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί. Το μυαλό γυρνούσε ξανά και ξανά στο βιβλίο που είχε ολοκληρώσει νωρίτερα εκείνη την ημέρα. Ήταν από εκείνα τα βιβλία που σε γεμίζουν με μια ορμητική επιθυμία να λάβεις δράση, να αλλάξεις τα πάντα στην ζωή σου, να πραγματοποιήσεις κάθε σου επιθυμία. Για κάποιο λόγο όμως ποτέ δεν το έκανε. Δικαιολογίες, δικαιολογίες, συνέχεια δικαιολογίες.. Και η ατελείωτη αναμονή να έρθει η κατάλληλη στιγμή. Ένωθε σαν να μην μπορούσε να αναπνεύσει κανονικά, ένα βάρος μονίμως στο στήθος του. Ίσως έφταιγε που ήταν η περίοδος της εξεταστικής και η πίεση ώρες ώρες ήταν τέτοια που τον έκανε να θέλει να τα παρατήσει. Ή ίσως έφταιγε εκείνο το ενοχλητικό συναίσθημα ότι τίποτα δεν έχει νόημα, το οποίο τον κρατούσε ξύπνιο τα βράδια. Ό,τι κι αν ήταν του φαινόταν αδύνατο να το προσεγγίσει και γι'αυτό το έσπρωχνε στην πιο κρυφή γωνία του μυαλού του. Ελπίζοντας πως κάποια μέρα θα πάψει να υφίσταται μέσα του.

«Ανοησίες!» μια θυμωμένη φωνή ακούστηκε από το βάθος της βιβλιοθήκης και τον έβγαλε από τις σκέψεις του. Κοίταξε προς την κατεύθυνση που ήρθε η φωνή, το ίδιο έκαναν απορημένοι και οι φοιτητές γύρω του. Κάποιος τσακωνόταν στο τηλέφωνο.

Αποφάσισε να κάνει ένα διάλειμμα, έτσι κι αλλιώς δεν μπορούσε να διαβάσει. Λίγα λεπτά στον ήλιο ήταν ό,τι έπρεπε για να τον κάνουν να νιώσει καλύτερα. Με το που βγήκε έξω ένα ρίγος τον διαπέρασε και αγανάκτησε με τον εαυτό του που δεν πήρε και το μπουφάν του μαζί. Έβαλε τα

χέρια στις τσέπες του τζιν του και κοιτώντας πάντα κάτω άρχισε να βηματίζει αργά προς τα παγκάκια εκεί κοντά. Προσπάθησε να αγνοήσει το πόσο άβολα ήταν τα συγκεκριμένα για τον σωματότυπό του. Ήταν λες και ήταν φτιαγμένα για παιδιά. Δεν θεωρούσε τον εαυτό του ψηλό. Είχε μάλλον μέτριο ανάστημα, μέτριο βάρος, μέτρια εμφάνιση. Ποιος ήταν όμως εκείνος για να κρίνει; Και ποιο ήταν πραγματικά το μέτρο; Ήταν απλώς ένας άνθρωπος, όπως όλοι οι άλλοι. Και όπως όλοι οι άλλοι είχε φόβους, πάθη, ανασφάλειες και όνειρα.

Αν μπορούσε μονάχα να παγώσει τον χρόνο.. Υποτίθεται πως αυτά θα ήταν τέσσερα από τα καλύτερα χρόνια της ζωής του. Υποτίθεται πως τώρα που είχε φύγει από εκείνο το καταραμένο σπίτι θα είχε την ευκαιρία να ακολουθήσει όλα εκείνα τα όνειρά του, να ζήσει όσα είχε στερηθεί. Χωρίς δύο βλοσυρά βλέμματα να παρακολουθούν κάθε του κίνηση. Αντίθετα όμως έβρισκε τον εαυτό του να σπαταλά όλο του τον ελεύθερο χρόνο σε ανούσια πράγματα μη βρίσκοντας ποτέ την όρεξη να ασχοληθεί σοβαρά με κάτι για πάνω από μια εβδομάδα. Καταφύγιο του κάθε μορφή στιγμιαίας απόλαυσης και οι ακαδημαϊκές του υποχρεώσεις σχεδόν παραμελημένες. Δεν ήταν καλά ψυχολογικά και το ήξερε. Είχε φτάσει στο σημείο να μισεί τον εαυτό του για τον τρόπο που ζούσε, αλλά αυτό δεν φαινόταν να ήταν αρκετό για να τον κάνει να αλλάξει τις κακές του συνήθειες. Μία φορά είχε γράψει στο ημερολόγιο του 'Αν είναι να ζω έτσι καλύτερα να μην ξυπνήσω αύριο '. Είχε σοκαριστεί από το ίδιο του το μυαλό, από τις ίδιες του τις σκέψεις. Μπορούσε να νιώσει μέσα του το πάθος, την περιέργεια και την επιθυμία να ζήσει, να αποκτήσει εμπειρίες. Γιατί όμως δεν μπορούσε να αλλάξει, να γίνεις ένας άλλος; Αυτός που σε τελική ανάλυση ήθελε πραγματικά να είναι.

«Ίσως κάποια μέρα» ψιθύρισε στον εαυτό του και σηκώθηκε. Έπρεπε να συνεχίσει το διάβασμα.

~

Κάπως έτσι πέρασε άλλη μια εβδομάδα. Σπίτι, βιβλιοθήκη και πάλι σπίτι. Το τέλος ήταν μονάχα μια μέρα μακριά. Ένα ακόμα μάθημα και θα ήταν ελεύθερος. Και μετά το καινούργιο εξάμηνο. Μια ευκαιρία για μια νέα αρχή. Τα προηγούμενα δύο χρόνια πάντα τον ενθουσίαζε αυτή η περίοδος. Έκανε σχέδια, έφτιαχνε εβδομαδιαία προγράμματα όμως κατέληγε να απογοητεύεται όταν δεν τα ακολουθούσε ποτέ. Αθετούσε μια μια τις υποσχέσεις που έδινε στον εαυτό του και έτσι έχανε κάθε σπιθαμή εμπιστοσύνης που του είχε. Κάθε φορά ορκιζόταν ότι αυτή τη φορά θα ήταν διαφορετικά, και κάθε φορά κατέληγε να πέφτει στην ίδια παγίδα, στο ίδιο δίχτυ που με τόση λεπτομέρεια είχε κατασκευάσει το ίδιο του το μυαλό. Αναβλητικότητα. Λένε πως είναι ένας τρόπος επιβίωσης. Στο μυαλό μας δεν αρέσουν οι αλλαγές, τις θεωρεί πιθανούς κινδύνους οι οποίοι απειλούν να ανατρέψουν την γνώριμη και 'ασφαλή' ρουτίνα. Λένε όμως επίσης ότι όταν έχεις πιάσει πάτο ο μόνος δρόμος πια είναι προς τα πάνω. Είχε πιάσει πάτο και όπως ο Βαρώνος Μινχάουζεν έπρεπε κάποτε να τραβήξει τον εαυτό του από τα μαλλιά για να βγει από τον βάλτο. Το θέμα ήταν πως; Πως φτιάχνεις φως όταν στην διάθεση σου έχεις μόνο σκοτάδι; Πως μπορούσε να αντισταθεί;

Έστρεψε το βλέμμα του προς τον ήλιο. Μέχρι κι εκείνος κρυβόταν πίσω από τα σύννεφα, κάνοντας την ατμόσφαιρα ακόμα πιο ψυχρή. Για άλλη μια φορά είχε ξεχάσει να πάρει το μπουφάν του οπότε έπρεπε να συντομεύσει το διάλειμμα του. Πήρε μια βαθιά ανάσα και μπήκε στο κτίριο. Δύναμη πλέον δεν διέθετε οπότε τον οδηγούσε το πείσμα του. Διάβασε για λίγες ώρες ακόμα, έπειτα γύρισε σπίτι. Έφαγε βραδινό, έβαλε λίγη μουσική να παίζει χαμηλόφωνα για να μπορέσει να χαλαρώσει και γύρω στις δέκα και μισή ξάπλωσε στο κρεβάτι του.

Δίχως μουσική και άλλους αντιπερισπασμούς μπορούσε τώρα να ακούσει τις σκέψεις του. Προσπάθησε να τις κατευθύνει κάπου ευχάριστα. Τελευταίο μάθημα αύριο, είχε καταφέρει να επιβιώσει άλλο ένα εξάμηνο. Δεν τα είχε πάει τόσο χάλια στην εξεταστική και ήταν περήφανος με τον εαυτό του γι' αυτό. Αν και δεν θα έπρεπε. Ένιωθε πως δεν είχε δώσει το 100% του, δεν είχε προσπαθήσει αρκετά. Και το μεγαλύτερο πρόβλημα του ήταν πως δεν μπορούσε να εκφράσει φωναχτά αυτές του τις σκέψεις. Δεν θα τον καταλάβαιναν ή ακόμα χειρότερα δεν θα τον πίστευαν. Θα στεκόντουσαν σε αυτό που έβλεπαν εξωτερικά. Μάλλον καλύτερα σε αυτό που ο ίδιος τους άφηνε να δουν. Ένας φαύλος κύκλος. Κι όλα αυτά στον βωμό του εγωισμού, στον φόβο της κριτικής, στην ελπίδα πως κάποιος θα έβλεπε πίσω από το «Καλά» και θα ξαναρωτούσε «Αλήθεια τώρα, πως είσαι;». Και τότε θα αποκτούσε ξανά φωνή, τότε θα τα έλεγε όλα. Πόσο δύσκολο ήταν να βρει έναν καλό ακροατή; Κάποιον πρόθυμο να ακούσει τον πόνο που έχεις μέσα σου χωρίς να τον μειώσει, χωρίς να τον συγκρίνει με τον δικό του πόνο γυρίζοντας έτσι την κουβέντα στον ίδιο. Κυρίως του είχε λείψει να κάνει μια μεγάλη, βαθιά συζήτηση όπου θέμα δεν είναι οι ζωές και οι επιλογές των άλλων. Μία αληθινή συζήτηση. Κάπως έτσι, με αυτές τις σκέψεις να επαναλαμβάνονται στο κεφάλι του, τον πήρε ο ύπνος. Πάνω σε ένα νωπό μαξιλάρι..

Το επόμενο πρωί σηκώθηκε πριν χτυπήσει το ξυπνητήρι. Το λάτρευε όταν συνέβαινε αυτό επειδή το σώμα του είχε συνηθίσει και ένιωθε ότι ξεκινούσε την μέρα του παραγωγικά. Έφαγε ένα καλό πρωινό και αφού ετοιμάστηκε βγήκε στην στάση του λεωφορείου. Είχε ένα καλό προαίσθημα. Είχε έρθει επιτέλους η μέρα που περίμενε εδώ και ένα μήνα, έναν βασανιστικό μήνα. Χάρηκε όταν είδε πως και η παρέα του είχε καλή διάθεση. Ευτυχώς το τελευταίο μάθημα ήταν αρκετά εύκολο. Έτσι όταν ήρθαν τα θέματα δεν δυσκολεύτηκε να τα απαντήσει.

«Παιδιά όποιος υπογράφει να δείχνει και το πάσο του». Η φωνή του επιτηρητή ακούστηκε σπάζοντας την σιωπή που επικρατούσε μέσα στην αίθουσα.

Λίγη ώρα αργότερα σηκώθηκε να παραδώσει το γραπτό του. Έφαξε στις τσέπες του μπουφάν του για το πάσο του. Ήταν στην δεξιά τσέπη. Στην αριστερή του όμως τσέπη ένιωσε ένα διπλωμένο χαρτάκι. Δεν θυμόταν να το έβαλε εκεί. Αποφάσισε να το ελέγξει αργότερα, μην το δει κανένας και το περάσει για κάνα σκονάκι. Αυτό του έλειπε τώρα. Οι φίλοι του ακόμα έγραφαν οπότε πήγε σε μια γωνιά που δεν υπήρχαν φοιτητές και γεμάτος απορία έβγαλε το χαρτάκι από την τσέπη του. Ήταν ένα στιχάκι.

“You deserve the consequences of every action you take. You just have to take the right ones.. Να θυμάσαι πως είσαι πάντα μια απόφαση μακριά από το να αλλάξεις την ζωή σου. Κι αν πονάς θα πρέπει πρώτα να αφήσεις κάτω το μαστίγιο..”

Αυτό πόνεσε λίγο. Και ξαφνικά το άκουσε. Κάτι έκανε κλικ μέσα του. Έστειλε ένα γρήγορο μήνυμα στους φίλους του ότι έφυγε και με βιαστικά βήματα βγήκε έξω από το κτίριο. Χρειαζόταν λίγο χώρο να σκεφτεί, μόνος του. Μέσα στην σύγχυση του δεν πρόσεξε ότι ένα ζευγάρι μάτια παρακολουθούσαν τις κινήσεις του από την ώρα που βγήκε από την αίθουσα και τώρα κάπως ανήσυχα προσπαθούσαν να μην τον χάσουν από το οπτικό τους πεδίο.

Έκατσε σε ένα παγκάκι μακριά από την βαβούρα. Ξαναδιάβασε το χαρτάκι πάνω από τέσσερις φορές. Δεν υπήρχε τίποτα σε αυτές τις τρεις προτάσεις που να μην το είχε σκεφτεί και ο ίδιος. Το να σου το χτυπάει όμως κάποιος, ακόμα και με αυτόν τον τρόπο, ήταν διαφορετικό. Ναι, εκείνος ήταν ο μόνος που έφταιγε για την κατάσταση στην οποία βρισκόταν, το μισούσε αλλά ήταν η αλήθεια. Και το να αυτό-μαστιγόνεται όπως έκανε μέχρι τώρα δεν θα τον οδηγούσε πουθενά. Το θέμα ήταν από εδώ και πέρα τι είχε σκοπό να κάνει. Τι ήταν διατεθειμένος να θυσιάσει για τον στόχο του, για την ζωή που λαχταρούσε να ζήσει; Έπρεπε να αλλάξει. Αν όχι τώρα, πότε;

Ένας απαλός βήχας τον έβγαλε από τις σκέψεις του. Αμέσως δίπλωσε το χαρτί και το έβαλε στην τσέπη του. Γύρισε να αντικρίσει το άτομο που καθόταν δίπλα του. Πόση ώρα ήταν εκεί;

«Ποτέ δεν περίμενα ότι θα το έβλεπα να συμβαίνει και στην πραγματικότητα»

«Ποιο;» ρώτησε με το μυαλό του ακόμα κάπως μουδιασμένο.

«Να είσαι βυθισμένος τόσο πολύ μέσα στις σκέψεις σου που να μην παίρνεις χαμπάρι ότι κάποιος έκατσε δίπλα σου»

«Συγγνώμη, κάτι σκεφτόμουν.» μουρμούρησε σιγανά και κοίταξε τα παπούτσια του.

«Όλα καλά;» ρώτησε το άτομο δίπλα του με ενδιαφέρον.

«Όχι και τόσο, αλλά θα τα φτιάξω..» απάντησε ειλικρινά. «Σπουδάζουμε μαζί έτσι; Δεν έχει τύχει ποτέ να μιλήσουμε» παρατήρησε. Γενικά δυσκολευόταν να πιάσει την κουβέντα σε κάποιον άγνωστο, ακόμα κι αν ήθελε να τον γνωρίσει.

«Ποτέ δεν είναι αργά. Χαίρομαι που σε γνωρίζω και επισήμως». Χαμογέλασε.

«Και εγώ χαίρομαι. Έγραψες καλά;» ρώτησε αναφερόμενος στο σημερινό μάθημα.

«Θέλω να πιστεύω πως ναι. Εσύ;»

«Μια από τα ίδια. Θα δείξει.» σιωπή, αλλά ήταν από τις λίγες φορές που δεν ένιωθε άβολα. Κάτι στο άτομο αυτό του ενέπνεε μια ηρεμία.

«Έχεις όρεξη για λίγο περπάτημα;». Η ερώτηση τον έκανε να σηκώσει το κεφάλι του χαμογελώντας.

«Και για πολύ αν θες!». Σηκώθηκαν και πήραν τον δρόμο για έναν άγνωστο προορισμό, τουλάχιστον προς το παρόν άγνωστο.

«Και για πες, ποιο είναι το αγαπημένο σου χρώμα;». Τα βλέμματα τους συναντήθηκαν και αμέσως ξέσπασαν σε ένα δυνατό γέλιο.

Κάτι μέσα του τού έλεγε ότι αυτή τη φορά τα πράγματα θα ήταν διαφορετικά...